

af Raadesscretariatet, saa vil man finde mange Exempler paa det, som jeg her har udtalt. Jeg kunde ogsaa strax nævne et Exempel. Jeg seer, at der Pag. 40 i denne Fortegnelse over Embedsmændenes Gager ere opførte to Professoreunker, hvoraf den ene har en Pension af 1140 Rbd., som er tilveiebragt, foruden af den almindelige Enkekasse, af 4 andre Kasser; den Andens, foruden af den almindelige Enkekasse, af 5 andre Kasser, og saaledes er der mange Exempler, som jeg imidlertid ikke skal opholde Thinget med at oplæse.

Der er desuden en anden Grund, hvorfor jeg har stillet dette Endringsforslag, det er for at lette Administrationen i det Hele. Der er flere Gange bleven fordret oplyst af Ministrene, om de snart fremkom med Love om flere vigtige Gjenstande, som tildeels allerede ere lovede ved Grundloven. Man har fra Ministrenes Side udtalt, at det krævede Forarbejder, og at det vilde være umuligt i en saa kort Tid at fuldende saadanne Lovudkast ved Siden af Ministrenes øvrige Forretninger, og jeg er fuldkommen overbevist om, at Ministrene have gjort, hvad de kunne, men ligesaa overbevist er jeg om, at det vilde være umuligt for Ministrene, hvis de ikke ere andet end Mennesker (Latter), at udføre Alt, hvad de have paataget sig til den Tid, Folkerepræsentationsforsamlingen ønsker. Jeg behøver jo ikke at opregne alle de forskjellige Bestillinger, som flere af vore ærede Ministre forene; det er jo bekendt nok. Af de 4 Ministre, som have bestemte Portefeuiller, og som desuden ere Rigsdagsmænd, er Finansministeren tillige Generaltolddirecteur, Justitsministeren er tillige kongelig Bank-Commissarius, og denne Post maa vistnok give ham meget at bestille, siden han faaer 1000 Rbd. om Aaret i Gage derfor. Den høitærede Cultusminister sagde, under den foreløbige Behandling af Finansloven, at Rigsdagsmanden for Holbøks Amts 2det District (Tscherning) havde Ret, naar han sagde, „at han paa en Raade tillige havde under sig et Indenrigs- og et Finansministerium.“ Jeg troer derfor, at man ikke kunde gjøre for meget for at stæffe Ministerne alle de Lettelser, det var muligt, og altsaa ogsaa i denne Sag burde befrie dem for at bestyre

de specielle Fonds, hvoraf der gives Understøttelser, ligesom jeg, naar vi komme til Gagerglementet, vil tillade mig at foreslaae, at alle Fonds, hvoraf der stæffes Gage tilveie for Embedsmændene, henlægges under Finansministeriet, og at de vedkommende Ministerier, som nu have dem, befries derfor. Paa den Raade troer jeg, vi meget snarere ville faae de Love, vi ønske os. I Forbindelse med dette staaer tillige det Endringsforslag, som jeg har stillet om Præsters og deres Enkers Pension, idet jeg nemlig mener, at ogsaa Geistlighedens Gods, som et saadant specielt Staten tilhørende Fond, skulde inddrages i Statskassen, og Pensionerne udredes til Gjengæld herfor af Statskassen. Videre skal jeg ikke opholde Thinget med, da jeg tvivler meget om, at mit Forslag vil faae nogen Majoritet, og selv om det ogsaa her skulde faae en lille Majoritet for sig, saa er jeg dog efter den Stemning, som hersker i Landstthinget, temmelig overbevist om...

Formanden: Stemningen i Landstthinget kan det ikke tilstedes at gjøre til Gjenstand for Dmtale her i Folkethinget.

Winther: Den ærede Formand tillade mig at ende; thi jeg har læst Forhandlingerne derinde, og der er god Grund til at sige det, som jeg vil sige

Formanden: Men jeg maa gjøre den ærede Taler opmærksom paa, at det er vedtaget som en fast Regel, at man her ikke omtaler specielt de Forhandlinger, som have fundet Sted i det andet lovgivende Kammer.

Winther: Det har jeg netop flere Gange hørt; men det undrer mig, at der ikke skal være nogen Gjensidighed i denne Henseende, thi, naar man i Landstthinget kritiserer

Formanden: Jeg maa bede den ærede Taler om, at ville undlade at gjøre Bemærkninger over Forhandlingerne i Landstthinget.

Winther: Altsaa have vi ikke den samme Ret, som Landstthinget har mod os?

Formanden: Jeg maa tillade mig at gjentage, at her ikke specielt kan omhandles de Forhandlinger Indhold og Førelse, som finde Sted i Landstthinget.

Winther: Ja, det sidste var blot et Spørgsmaal til den høitærede Formand, om der ikke herskede en gjensidig Ret i saa Hen-